

definite înseși legitățile naturii, ea apare sub un aspect proporționat, echilibrat, ritmic, dinamic, armonizat etc. Procesul dat fiind, dirijat de folosirea metodelor de transformare plastică conținutului suprafeței compoziționale plane, precum și armonizarea caracterului formelor cu cel al coloritului, gamei definește astfel specificul tapiserie contemporane.

Bibliografie

1. Dumitrescu, Carmen, Tapiseria contemporană românească. Studii și cercetări de istoria artei, Editura Academiei Republicii Socialiste Romane.
2. Daghi, L., Bazele artei decorative, Lumina, Chișinău, 1988, p.29.
3. Dicționarul explicativ al limbii romane, București, Ediția a II-a, 1998.
4. Dobirnaga, Sofia, Tradițiile și inovațiile in arta decorativă, Nistru, 1980.
5. Efrimov, E., Despre arta și pictură, Chișinău, 1991.
6. Grozdea, Mircea, Tapiseria contemporană românească, Editura Meridian, 1982, p. 5
7. Livșiț, M. I., Decorativno-prikladnoe iscusstvo Moldavii, Chișinău, Știința, 1980.
8. Simac, Ana, Tapiseria contemporană din Republica Moldova, Știința, 2001, p. 7.

PICTURA CU CEARA – ARTA CE A ÎNFRUNTAT MILENII *Ghenadii BLIUC, lector superior*

Summary

Beeswax-this wonderful natural material,since ancient times served as the basis for making colors widely used by ancient painters and unjustly neglected in subsequent eras. Successful revival in the 20th century and perfecting painting with wax, made modern plastic arts to enrich with another kind of painting with special qualities.

Ceara de albine, acest minunat material natural, a servit din timpuri străvechi drept liant la fabricarea culorilor pe larg răspândite în vechime și pe nedrept neglijate în epocile ulterioare. Pictura cu ceară antică reprezintă un fenomen pe cât de măreț și impresionant, pe atât de misterios și puțin cunoscut în prezent. Cu regret, operele de mare valoare realizate în această tehnică, ce încântau ochii grecilor și romanilor antici, nu au ajuns până în zilele noastre. Din această cauză, doar sursele scrise din acele timpuri ne furnizează anumite informații, destul de modeste și contradictorii: „Știrile pe care le avem de la Vitruviu și Pliniu, privitor la felul cum se lucra atunci acest gen de pictură numit cerographia (grc.Keros+grafo) sunt incomplete” [3, p. 343].

Totuși, cercetările întreprinse de diverși specialiști (istorici, arheologi, oameni de cultură, artiști plastici) ne permit să urmărim istoria acestui legendar gen de pictură.

Cu zeci de mii de ani în urmă culorile în bază de ceara erau deja folosite de unele popoare de pe glob, la vopsitul obiectelor de cult, măștilor funerare și chiar a obiectelor de uz casnic. În Egiptul antic această tehnică era frecvent folosită la executarea picturilor murale.

În Grecia antică cuvintele „ceară” și „culoare” erau sinonime, ceea ce dovedește că tehnica picturii cu ceară era predominantă în acele timpuri. Culorile erau preparate cu ceară topită la foc, de unde provine și o altă denumire a acestui gen de pictură – encaustică (de la grc.egkaiein - a arde). Inițial pictura greacă avea un caracter decorativ, cu imagini plate asemănătoare celei din Egipt, treptat, maeștrii eleni au devenit într-atât de iscusiți, încât puteau reda fața umană văzută prin sticla unui vas. Probabil că în acele timpuri s-a născut vechea legendă despre strugurii de viță de vie pictați într-atât de real, încât păsările încercau să ciugulească boabele. Măiestria picturilor era apreciată foarte înalt în Grecia antică. Pliniu scrie că

operele măștrilor consacrați erau atât de scumpe, încât nu aveau preț și pictorii nu le vindeau, ci le făceau cadou. Despre aprecierea excepțională a muncii pictorilor și a operelor lor ne vorbește și faptul curios că un conducător de oști a început asediul orașului Rodos când a aflat că dincolo de zidul cetății se afla atelierul encaust renumit.

Majoritatea operelor grecești au fost treptat transportate la Roma, dar soarta lor s-a dovedit a fi tragică – ele au ars în incendiile provocate de năvălirile barbarilor.

Pictura cu ceară a mai fost practică la crearea icoanelor în primele secole de existență a Imperiului Bizantin. Treptat însă această tehnică a degradat și a fost înlocuită cu metode mai simple și mai rapide în executare: „În Evul Mediu, și mai ales în Epoca Renașterii se preferau mai multe lucrări în ulei, pictura cu ceară nu a mai fost practică, ci a fost uitată cu totul, nici Cennini și nici Vasari nu o menționează în tratatele lor” [3, p. 344].

Pe parcursul secolelor XVIII și XIX s-au făcut mai multe încercări de a renaște faimoasa tehnică a encausticii antice. În anul 1847, în Franța au fost descoperite rămășițele unui atelier de pictură din secolul al III-lea d.Hr., unde s-au găsit instrumente și materiale destinate picturii cu ceară. Patruzeci de ani mai târziu, în localitatea egipteană Fayum au fost găsite câteva sute de portrete antice, multe din ele fiind pictate în culori de ceară.

Portretele din Fayum au servit drept punct de pornire pentru cercetările contemporane în domeniul encausticii. Studiile în acest domeniu, întreprinse în Europa la sfârșitul sec. al XIX-lea – începutul sec. al XX-lea, au avut rezultate parțiale și incomplete.

În Rusia o prodigioasă activitate de reconstituire a picturii cu ceară a efectuat-o pictorul și cercetătorul V.V. Hvostenco. Munca lui titanică a fost continuată de fiica sa, T.V. Hvostenco și, ca rezultat, encaustica antică a fost renăscută și a căpătat o nouă viață: au fost descoperite secretele vechilor măștri, dar au fost create și procedee

noi, adecvate nivelului contemporan de dezvoltare. În așa fel, arta plastică modernă s-a ales cu un nou gen de pictură cu calități deosebite. „Folosirea cerii de albine ca material liant al culorilor îi dă picturii anumite calități, ca de exemplu: pictura rămâne mată catifelată, este neoxidabilă, nu se îngălbeneste, nu crapă, nu își schimbă volumul și poate fi retușată, culorile își păstrează prospețimea tonurilor și vioiciunea inițială, ele se pot lustrui după dorință, iar apoi nu se pot distruge” [3, p. 345].

La momentul actual sunt practicate două metode de pictură cu ceară - metoda rece și metoda fierbinte. Metoda rece are drept liant ceara dizolvată la rece sau la cald în esență de terpenină, care se amestecă cu clei de caseină sau cu ou și cu pigmenți de diferite nuanțe. Din culorile obținute se poate executa o pictură păstoasă, folosind diferite pensule și chiar cuțitul de paletă, ca și în tehnica cu ulei.

Metoda fierbinte (encaustica) cere neapărat ca suportul pentru pictură să fie încălzit în prealabil. Culorile în stare de pulbere fină se amestecă cu ceara de albini topită, ele se mențin continuu în formă de pastă vâscoasă sau în stare lichidă cu ajutorul căldurii în vase puse în nisip fierbinte, în apa caldă sau pe paletă specială cu încălzire electrică. Pictura se execută aplicând culorile cu spatule sau cu pensule aspre, în spații bine încălzite, ca să nu se solidifice prea repede. La sfârșit toate neregularitățile se nivelează cu fierul de călcat sau cu un reșou electric, apoi pictura se lustruiește fiind frecată cu pânză de in sau de postav moale.

În Republica Moldova, în această minunată tehnică a encausticii au fost realizate pictura murală din vestibulul Poștei centrale din Chișinău (autori V. și P. Obuh, 1977) și pictura din foaierul Circului din Chișinău (autor P. Obuh, 1982).

Bibliografie

1. Lazarev, V., Istoria picturii bizantine în 3 volume, ed. Meridiane, București, 1980.

2. Literatura și arta Moldovei. Enciclopedie în 2 volume, Redactor-șef Timuș A., Chișinău, 1985.
3. Săndulescu-Verna, C., Materiale și tehnica picturii, ed. Marineasa, Timișoara, 2000.
4. Киплик, Д. И., Техника живописи, изд. ЗАО „Сварог и К.“, Москва, 1998.
5. Суржаненко, А. Е., Альфрейно - Живописные работы, изд. „Высшая школа“, Москва, 1981.
6. Хвостенко, Т. В., Энкаустика. Искусство, пережившее тысячелетия, изд. „Советский художник“, Москва, 1985.

DESENUL TEHNIC ÎN CONTEXTUL DESIGNULUI VESTIMENTAR

Valentina MALĂCOVA, lector superior

Summary

Technical drawing is one of the most important disciplines underlying the preparation of the technical staff working in workshops, factories, clothing, fashion houses, factories, designing institution or research centers. This discipline uses the full basic knowledge of drawing projections and knowledge of materials technology and manufacturing technology. A harmonious cohesion between drawing and fashion design enhances the quality of the clothing produced, which corresponds to the Starting as society and fashion trends.

Desenul tehnic este reprezentarea grafică a unui obiect, pe baza unor convenții și reguli stabilite în acest scop. Desenul tehnic constituie cel mai potrivit mijloc de legătură între concepție și realizarea practică a unui obiect (piesă a unei mașini, un utilaj, o instalație etc.).

Desenul tehnic este limbajul de comunicare între proiectanți și executanți utilizat în problemele curente ale producției [1, pag.3].